

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ด้วยการดำรงอยู่ตามวิถีของมนุษย์ ไม่ว่าจะชาติใดย่อมมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นของตน ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงวิถีชีวิต อารยธรรม ความอุดมสมบูรณ์ และความเจริญมั่นคงของอาณาจักรนั้นๆ ชาติไทยของเราก็มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมซึ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงความเป็นราชอาณาจักรที่มั่นคงสงบสุขเปี่ยมไปด้วยศิลปวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง ซึ่งบรรพบุรุษได้สร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะเป็นสัญลักษณ์อันล้ำค่า และเป็นมรดกสืบทอดจนถึงปัจจุบัน

ศิลปวัฒนธรรมด้านดนตรีหรือดุริยางคศิลป์ ก็นับเป็นศาสตร์สำคัญอีกแขนงหนึ่งซึ่งมีการสืบทอดรวบรวมคุณค่าอันเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในความสว่างามในศาสตร์แห่งตน ด้วยภูมิปัญญาของคนไทยศาสตร์ชนิดนี้จึงไม่หยุดอยู่กับที่ ยังมีการพัฒนาสืบต่อมาจนถึงปัจจุบัน

สืบเนื่องมาจากสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ความนิยมในศาสตร์และศิลป์ทางด้านดนตรีไทยเป็นที่ประจักษ์อย่างเห็นได้ชัดในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชนชั้นปกครอง ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นกษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ หรือเจ้าขุนมูลนายก็ล้วนนิยมที่จะมีวงดนตรีไทยไว้ในครอบครองประจำวังหรือบ้านของตน เนื่องจากค่านิยมของชนชั้นสูงในสมัยนั้น เมื่อวงดนตรีประจำวังหรือบ้านของตนมีนักดนตรีฝีมือดีไว้ในการครอบครอง ก็จะนำมาประกวด ประชันซึ่งกันและกัน ด้วยมูลเหตุดังกล่าวนี้เองจึงทำให้วงการดนตรีไทยในสมัยนั้นมีการบูรณาการในศาสตร์แห่งตนอย่างเต็มรูปแบบ จึงก่อให้เกิดความสมบูรณ์ ทั้งทางด้านบุคลากร ผลงานการประพันธ์ และเครื่องดนตรี ในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน

ในด้านบุคลากร เมื่อค่านิยมของชนชั้นปกครองในสังคมไทยให้ความสำคัญต่อนักดนตรีไทยที่มีศักยภาพ จึงก่อให้เกิดระบบอุปถัมภ์ขึ้นภายในสังคมดนตรีไทยในสมัยนั้น ชนชั้นปกครองต่างแสวงหานักดนตรีฝีมือดีเข้ามาอยู่ประจำวังหรือบ้านของตน สิ่งที่ตามมาก็คือนักดนตรีซึ่งได้รับการคัดเลือกเหล่านั้นล้วนแต่มีคุณสมบัติที่ดีขึ้นไปจนถึงกับเลื่อนสถานภาพทางสังคม ได้รับราชทินนาม ขศถาบรรดาศักดิ์ จึงส่งผลให้เกิดนักดนตรีไทยที่อุดมไปด้วยศักยภาพมากมายในสมัยนั้น

ในด้านเครื่องดนตรี เมื่อพินิจแล้วที่มาของการเกิดเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ล้วนแต่มีที่มาจากชนชั้นปกครองทั้งสิ้น อาทิ ระนาดทุ้มเหล็ก ก็มีที่มาจากพระคำริของพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งดำรงพระอิสริยยศเป็นกรมพระราชวังบวรสถานมงคลในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งตามประวัติได้กล่าวไว้ว่าพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงได้แนวคิดการสร้างระนาดทุ้มเหล็กนี้ มาจากนาฬิกาเข็หวิของพระองค์ ตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความนิยมใน

ดนตรีไทยอย่างสูงของชนชั้นปกครองในสมัยนั้น เมื่อพิจารณาแล้ว การสร้างเครื่องดนตรีเพิ่มขึ้นในวงนั้นมีได้สร้างขึ้นมาโดยไร้จุดหมาย แต่คงแอบแฝงด้วยการแข่งขันเพื่อโอ้อวดศักดานุภาพของปริมาณเครื่องดนตรีและความหลากหลายในกลุ่มเสียงของเครื่องดนตรีในแต่ละวงด้วย

ในด้านผลงานการประพันธ์ ในสมัยนั้นก็เป็ดยุคที่มีการผลิตผลงานการประพันธ์ออกมามากมายไม่ว่าจะเป็น โหมโรงเสภา เพลงสามชั้น เนื่องจากแต่ละวงก็จำเป็นที่จะต้องมึเพลงที่ใช้บรรเลงเฉพาะของตน เพื่อบ่งชี้ถึงเอกลักษณ์และภูมิความรู้ของแต่ละวง จึงทำให้เกิดการแต่งเพลงขึ้นมามากมาย ในสมัยนั้นผลงานการประพันธ์ที่จัดว่าเด่นที่สุดคือ เพลงประเภทลูกล้อลูกขัดหรือ เพลงประเภททยอย ซึ่งศิลปินในยุคนั้นซึ่งเป็นผู้ริเริ่มแต่งเพลงประเภททยอยขึ้น ก็คือครุมีแขก หรือ พระประดิษฐไพเราะ (มี คุริยางกูร)

พระประดิษฐไพเราะ(มี คุริยางกูร) เป็นครูดนตรีไทยท่านหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่ในรัชสมัยปลายรัชกาลที่ 1 ถึงต้นสมัยรัชกาลที่ 5 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ได้ดำรงตำแหน่งเป็นครูปี่พาทย์ประจำวงของสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ผลงานของครุมีแขกยิ่งใหญ่และล้วนเป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไป แม้ในคำไหว้ครูปี่พาทย์ของโบราณยังกล่าวถึงท่านว่า

ที่นี้จะไหว้ครูปี่พาทย์
น้องระนาดฤดีปีไล่น
ทั้งครูแก้วครูพักเป็นหลักชัย
ครูทองอินนั้นแหละใครไม่เทียมทัน
มือตอดหนอดหนักขยักขย่อน
คาพูนมอญมิใช่ชั่วตัวขยัน
ครุมีแขกคนนี้เขาดีครัน
เป่าทยอยลอยฉันทบรรเลงลือ

ครุมีแขกได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นที่หลวงประดิษฐไพเราะเมื่อ วันที่ 21 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2396 ต่อมาในปีเดียวกันนั่นเองได้แต่งเพลงเชิดจีนแล้วนำขึ้นบรรเลงทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว จนเป็นที่สบพระราชหฤทัย จึงโปรดให้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นที่พระประดิษฐไพเราะ เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม พุทธศักราช 2369 ซึ่งนับว่าเป็นเวลาเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ที่เลื่อนบรรดาศักดิ์จากหลวงเป็นพระจึงถือได้ว่าเพลงเชิดจีน สองชั้น เป็นผลงานชิ้นเอกและชิ้นสำคัญของครุมีแขกชิ้นหนึ่งเลยทีเดียว

เมื่อพิจารณาไปถึง โครงสร้างของเพลงเชิดจีนนับได้ว่าเพลงเชิดจีนเป็นเพลงที่เกิดจากการบูรณาการอันชาญฉลาดของภูมิปัญญาศิลปินดนตรีไทยในยุคแรก ซึ่งพยายามที่จะหนีกรอบกฎเกณฑ์และรูปแบบดั้งเดิมของดนตรีไทย

เมื่อพิจารณาแล้วสังเกตได้ว่าโครงสร้างของเพลงเชิดจีนนั้น เกิดจากการผสมผสานระหว่าง เพลงลูกล้อลูกซัดกับเพลงเชิดเข้าด้วยกัน และยังถูกกำหนดให้เป็นเพลงที่ไม่ต้องมีจังหวะหน้าทับ กำกับอีกด้วย ด้วยองค์ประกอบข้างต้นประกอบกับเนื้อหาของเพลงที่มีความยาวและความซับซ้อน ในตัวเพลง ทำให้เหล่านักเลงเป่าพาทย์ทุกยุคทุกสมัยต่างยกย่องให้เพลงเชิดจีนเป็นสุดยอดของเพลง ประเภทลูกล้อลูกซัดก็ว่าได้

เมื่อกล่าวถึงเพลงเชิดจีนแล้ว สิ่งที่ควบคู่กันกับเพลงเชิดจีนในทัศนคติของหมูนักดนตรีไทย แล้วจะเป็นอะไร ไปไม่ได้อีกนอกจาก ระนาดทุ้ม จนกลายเป็นค่านิยมทุกยุคทุกสมัยในหมู่นักเลง ระนาดทุ้มว่า “จะวัดฝีมือทุ้ม ต้องวัดที่เพลงเชิดจีน” เนื่องด้วยเพลงเชิดจีนนี้ เป็นเพลงที่มีเนื้อ ทำนองหลักและ โครงสร้างที่เอื้อต่อการแปรทำนอง ในเชิงระนาดทุ้มให้เกิดความวิจิตรพิสดาร ตามแต่จินตนาการของผู้บรรเลงนั้นจะพาไป เมื่อประกอบกับอัตลักษณ์ของการบรรเลงระนาดทุ้มที่ โบราณจารย์ได้วางรากฐานเอาไว้จึงเกิดความเอื้อซึ่งกันและกันอย่างเห็น ได้ชัด

ระนาดทุ้ม เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งซึ่งจัดอยู่ในประเภทเครื่องดี เกิดขึ้นในรัชสมัย พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว แห่งกรุงรัตน โกสินทร์ เนื่องด้วยความเจริญก้าวหน้าของ วงการดนตรีไทยในยุคนั้น เป็นปัจจัยให้เกิดการประดิษฐ์เครื่องดนตรีเพิ่มขึ้นในวง ลักษณะทาง กายภาพของระนาดทุ้มนั้นมีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกับระนาดเอกซึ่งมีอยู่แต่เดิม หากแตกต่างกัน เพียงเสียงที่มีลักษณะดึมต่ำต่ำกว่า และมีลูกระนาดเพียง 17 ลูก คี้นระนาดทุ้มนิยมสร้างขึ้นมาจาก ไม้ไผ่มากกว่าที่จะทำจากไม้เนื้อแข็ง เพื่อให้เกิดความนุ่มนวลและดึมต่ำในเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ของ ระนาดทุ้ม ที่กล่าวมาในข้างต้นนี้เป็นเพียงลักษณะทางกายภาพที่เราสามารถมองเห็น ได้ด้วยตาเปล่า แต่ความพิสดารของระนาดทุ้มยังมีอีกมากมายลึกล้ำเกินที่จะพรรณนา

เนื่องจากระนาดทุ้มเป็นเครื่องดนตรีประเภทตกแต่งทำนอง ประกอบกับสังคมดนตรีไทย ในปัจจุบัน มักคิดไปว่าระนาดทุ้มเป็นเครื่องดนตรีที่สามารถบรรเลงได้ทันทีหากผ่านกระบวนการ เรียนฉ่องวงใหญ่มาแล้ว จึงเกิดความสับสนขึ้นบ้างสำหรับกลุ่มนักดนตรีไทยบางกลุ่มในปัจจุบัน

วัฒนธรรมการบรรเลงระนาดทุ้มนั้นหากมองโดยผิวเผิน อาจกล่าวได้ว่ามีโครงสร้างมาจาก ฉ่องวงใหญ่เพียงอย่างเดียว แต่เมื่อพินิจดูแล้วการบรรเลงระนาดทุ้มหาได้มีโครงสร้างมาจากฉ่องวง ใหญ่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ผู้ที่บรรเลงระนาดทุ้มได้เป็นเลิศนั้นต้องสามารถนำแนวทางของ เครื่องดนตรีชิ้นอื่นมาบูรณาการกับแนวทางการปฏิบัติของตน ได้อย่างดีด้วยไม่ว่าจะเป็นปี ระนาดเอก ฉ่องวงใหญ่ ฉ่องวงเล็ก เพราะระนาดทุ้มเป็นเครื่องดนตรีเดี่ยวที่โบราณจารย์ได้วาง รูปแบบวัฒนธรรมการบรรเลงไว้อย่างเปิดกว้างและมีอัตลักษณ์เฉพาะตน คือ สามารถที่จะนำสู่ทาง ของเครื่องดนตรีอื่นมาบรรเลงประกอบเข้ากับสู่ทางของตน ได้ เพราะฉะนั้นผู้ที่จะสามารถบรรเลง ระนาดทุ้มได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีไหวพริบ ปฏิภาณมากพอสมควร จึงจะสามารถเข้าใจถึงบทบาท

และหน้าที่ของระนาดทุ้มได้อย่างดั่งแท้ ดังที่รองศาสตราจารย์พิชิต ชัยเสรี ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับบทบาทของระนาดทุ้มไว้ดังนี้

...ระนาดทุ้มไม่ใช่ตัวตลก แต่ Sublime คือ ถึกซึ่งประณีต และน่าฟัง แม้ว่าในหลายครั้งจะดูประหนึ่งตลก แต่มันเป็นแค่ส่วนหนึ่ง ลูกเต้านี้ มันมี 6 ด้าน มันจะใช้ด้านเดียวของตัวมันเรียกตัวของมันเองไม่ได้แท้จริงแล้ว ระนาดทุ้มผมถือว่าเป็นวิวัฒนาการของคนครีไทยที่สูงที่สุดอย่างหนึ่ง เป็นส่วนเติมเต็มของคนครีไทยทำให้ช่องว่าง ระหว่างระนาดเอกและฆ้องวงใหญ่นั้นหายไปและผมแลเห็นว่าระนาดทุ้มนี้มีลักษณะสำนวนที่เด่นชัดอยู่ 3 อย่าง คือ 1. ล่วงหน้า 2. ล้าหลัง 3. อิหลักอิเหลื่อ ผมกล้าพูดว่าคนตีระนาดทุ้มต้องมีปฏิภาณที่เลิศประเสริฐ คนโง่เล่นไม่ได้หลายท่านบอกว่าทุ้มเนี้ยไม่ต้องเรียนหรอก มีปฏิภาณอย่างเคียวสำเร้นั้นก็ไม่ถูก ต้องเรียนครบ ต้องทั้ง 2 อย่าง ต้องเรียนด้วยต้องปฏิภาณด้วย เรียนอย่างเคียวกินน้ำลายครุอย่างเคียวก็จืดหมดไปไม่รอด มีแต่ปฏิภาณไม่มีน้ำลายครุเลขก็เลอะคิไม่คิตีไปจะ โชนไม้แล้วรับพริบ เล่นกายกรรมแล้วบอกว่าเก่ง ผมขอรับครบว่าเก่งแต่นั้น ไม่ใช่สุนทรีย์ภาพ(พิชิต ชัยเสรี, การบรรยายเนื่องในโอกาส 100 ปี ขุนบรมจตุรมุขเลิศ ศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ 2539)

รองศาสตราจารย์พิชิต ชัยเสรีได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับบทบาทของระนาดทุ้ม ต่อไปว่า

...ซึ่งศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.เจตนา นาควัชระ อาจารย์มหาวิทยาลัยศิลปากร ด้วยความที่เค้านั่งในศาสตร์ของเขาคือวรรณคดีเขโรมัน ยังได้กล่าวเกี่ยวกับบทบาทของระนาดทุ้มไว้ว่า “ระนาดทุ้มนั้นถ้าจะว่าเป็นตัวตลก ผมก็เคยได้ยิน แต่ผมว่าเป็นตัวตลกอย่างเชกสเปียร์ (Shakespeare) คือในเรื่องนั้นเป็นคนทีฉลาดที่สุด” (พิชิต ชัยเสรี, สัมภาษณ์ 16 เมษายน 2552)

ลักษณะการบรรเลงระนาดทุ้มในกลุ่มเพลงแต่ละประเภทก็จะมีหลักวิธีในการบรรเลงที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับประเภทของวงและประเภทของเพลงที่ใช้ในการบรรเลงเมื่อพินิจแล้วจะสังเกตได้ว่า ในกลุ่มเพลงเสภา ประเภทเพลงลูกล้อลูกขัด ระนาดทุ้มจะสามารถแสดงความเป็นเอกภาพในศาสตร์แห่งตนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะในเพลงเชิดจีน เนื่องด้วยเป็นบทประพันธ์เพลงไทยที่ได้รับความนิยมสูงสุดเสมอมา นับแต่อดีต กอปรกับมีเนื้อทำนองหลักที่เอื้อประโยชน์ให้เครื่องดนตรีแปรทำนองได้อย่างโดดเด่น โดยเฉพาะระนาดทุ้ม

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษามีความประสงค์ที่จะทำการศึกษาแนวทางการบรรเลงระนาดทุ้มในเพลงเชิดจีน สองชั้นของศิลปินอาวุโสท่านหนึ่ง คือ ครูบุญยัง เกตุคง ศิลปิน

แห่งชาติ ประจำปีพุทธศักราช 2534 ซึ่งในทางวงการวงดนตรีไทยได้ยกย่องให้ท่านเป็นเอกทัศคะทางด้านการบรรเลงระนาดทุ้มท่านหนึ่งของวงการ จนได้รับสมญานามว่า “เทพบุตรระนาดทุ้ม” บ้าง “บุญยังทุ้มยอด” บ้าง ซึ่งท่านเป็นผู้หนึ่งซึ่งสืบทอดสายวิชาทางด้านดนตรีจากครูเพชร จรรย์นาฎย์ ครูทุ้ม บำปยุวาทย์ ครูหลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ครูโองการ กลีบชั้น ครูเอื้อน ทรัพย์เกษม

ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของศาสตร์แขนงนี้ จึงมีความตั้งใจอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับการบรรเลงระนาดทุ้มเพลงเชิดจีน สองชั้นในแนวทางของครูบุญยัง เกตุคง ซึ่งถือว่าเป็นทางที่มีความโดดเด่น ลึกซึ้ง ควรค่าแก่การนำมาเป็นการกรณีศึกษาเพื่อหาอัตลักษณ์ในการบรรเลงระนาดทุ้มของครูบุญยัง เกตุคง จากการตกแต่งทำนองของเพลงเชิดจีนซึ่งถือว่าเป็นเพลงที่แสดงความปลั่งจำเพาะของระนาดทุ้มได้ดีที่สุดเพลงหนึ่ง ทั้งนี้ผลของการดำเนินการศึกษาจะเป็นหลักฐานอันสำคัญ อันจะเอื้อและสานประโยชน์ให้ศาสตร์ของระนาดทุ้มปรากฏเป็นรูปธรรมในสังคมดนตรีไทยสืบไป

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิทยานิพนธ์เรื่องการวิเคราะห์ทางระนาดทุ้มเพลงเชิดจีน สาขาศิลปศาสตร์ (มานุษยวิทยา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เนื้อหาว่าด้วยความเป็นมาของเพลงเชิดจีน โครงสร้างของทำนองหลักเพลงเชิดจีน บริบทของระนาดทุ้มในเพลงเชิดจีน และการวิเคราะห์ทางระนาดทุ้มเพลงเชิดจีนทางจากโน้ตของกรมศิลปากร ที่บันทึกไว้เมื่อ พ.ศ. 2481
2. อาศรมศึกษาศรัยวัฒน์ รอดูงเนิน สาขาวิชาดุริยางค์ไทย ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยนายวรพจน์ มานะสมปอง เนื้อหาว่าด้วยอัตชีวประวัติ การดำรงชีวิต วิถีความเป็นอยู่ การสืบทอดและการถ่ายทอดวิทยาการทางดนตรีไทยของครูชัยวัฒน์ รอดูงเนิน ซึ่งเป็นศิษย์ผู้หนึ่งที่ได้รับการถ่ายทอดศาสตร์แขนงนี้จากครูบุญยัง เกตุคง
3. อาศรมศึกษาศรัยสุชาวี หริมพณิชย์ สาขาวิชาดุริยางค์ไทย ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยนายฉานโชติ พรหมมา เนื้อหาว่าด้วยอัตชีวประวัติ การดำรงชีวิต วิถีความเป็นอยู่ การสืบทอดและการถ่ายทอดวิทยาการทางดนตรีไทยของครูสุชาวี หริมพณิชย์ ซึ่งเป็นศิษย์ผู้หนึ่งที่ได้รับการถ่ายทอดศาสตร์แขนงนี้จากครูบุญยัง เกตุคง
4. อาศรมศึกษาศรัยไพฑูริย์ เฉยเจริญ สาขาวิชาดุริยางค์ไทย ภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยนายสุรรัตน์ชัย สิริรัตนชัยกุล เนื้อหาว่าด้วยอัตชีวประวัติ การดำรงชีวิต วิถีความเป็นอยู่ การสืบทอดและการถ่ายทอดวิทยาการทางดนตรีไทย

ของครูไพฑูรย์ เฉยเจริญ ซึ่งเป็นศิษย์ผู้หนึ่งที่ได้รับการถ่ายทอดศาสตร์แขนงนี้จากครูบุญยัง เกตุคง

5. วิทยานิพนธ์เรื่องการศึกษาวิเคราะห์ทัศนคติคนไทยร่วมสมัย กรณีศึกษาวงฟองน้ำ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล โดยจันทิมา นิลทองคำ เนื้อหาว่าด้วยการรวมกลุ่มกันก่อตั้งวงดนตรีร่วมสมัยโดยมีครูบุญยังค์ เกตุคง และครูบุญยัง เกตุคง เป็นกำลังหลักในการก่อตั้งวง และวิวัฒนาการของวง แนวเพลง และผลงาน รวมถึงสมาชิกของวงตั้งแต่ยุคเริ่มต้น จนถึงปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประวัติชีวิตของครูบุญยัง เกตุคง
2. เพื่อศึกษาโครงสร้างและที่มาของทำนองหลักเพลงเซดจีน สองชั้น
3. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ในการแปรทำนองและการใช้เมื่อดพราย สำหรับการบรรเลงระนาด-ทุ่มเพลงเซดจีน สองชั้น ทางครูบุญยัง เกตุคง
4. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์เฉพาะคนในการบรรเลงระนาดทุ่ม ของครูบุญยัง เกตุคง

วิธีดำเนินการวิจัย

ดำเนินการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ตำราวิชาการ
 - ฟังและเข้าใจเพลงไทย ของ มนตรี ตราโมท และวิเชียร กุลตัญช์
 - สื่อบัณฑิตกรรมเดี่ยวเพลงไทยชัยมงคล จัดโดยสมาคมนักแต่งเพลงไทยและมหาวิทยาลัยมหิดล
 - ศัพท์สังคิต ของมนตรี ตราโมท
 - เกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพดนตรีไทย ของทบวงมหาวิทยาลัย
 - อาศรมศึกษา : รศ.พิชิต ชัยเสรี ของภูริภัสสร มังกร
 - วิธีการสร้างทำนองซออยู่ เพลงแขกมอญ สามชั้น ทางรองศาสตราจารย์พิชิต ชัยเสรี ของวงศ์วรรณ คมสราวุธ
 - การวิเคราะห์ทางระนาดทุ่มเพลงเซดจีน ของไพฑูรย์ เฉยเจริญ
 - วัฒนธรรมบันเทิงในชาติไทย ของผศ.ภัทรวดี ภูษฎาภิรมย์
 - บุญยัง ทุ่มยอด ของเสถียร ดวงจันทร์ทิพย์
 - ไข่มุกหล่นบนจานหยก บุญยังค์ เกตุคง ของเสถียร ดวงจันทร์ทิพย์
 - การศึกษาผลงานเพลงเดี่ยวจะเข้ทางครุละเมียด จิตตเสวี ของจำคม พรประสิทธิ์

ดังนี้

2. เข้าทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ พร้อมบันทึกผลการศึกษาเป็นเอกสารจากศิลปิน

- นายบำรุง สอนสังข์ อดีตนักดนตรีไทย โรงสุรา บางยี่ขัน
- พันโทเสนาะ หลวงสุนทร ข้าราชการบำนาญกองดุริยางค์ ทหารบก
- นายอุทัย แก้วละเอียด ศิลปินอิสระ
- นายเรืองเดช พุ่มไสว ศิลปินอิสระ
- นายไพฑูรย์ เฉยเจริญ ข้าราชการบำนาญสำนักงานการสังคีต กรมศิลปากร และ
อาจารย์พิเศษวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
- นายประมวล ครุฑสิงห์ ข้าราชการบำนาญสำนักงานการสังคีต กรมศิลปากร
- นายไชยยะ ทางมีศรี ศิลปินสำนักงานการสังคีต กรมศิลปากร
- นายเพริชญ์ กองโชค ผู้เชี่ยวชาญ สำนักงานการสังคีต กรมศิลปากร
- นายจรินทร์ แจ่มอรุณ อดีตหัวหน้างานดนตรีไทย สำนักงานการสังคีต
กรุงเทพมหานคร
- นายชาติ อบนวล หัวหน้างานดนตรีไทย สำนักงานการสังคีต กรุงเทพมหานคร
- นายวิบูลย์ธรรม เพียรพงษ์ นักดนตรีไทยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และ
อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
- นายชัยวัฒน์ รอสุงเนิน ศิลปินอิสระ
- นายจำเรียง รอสุงเนิน ศิลปินอิสระ
- นายสุเทพ กิขุนทด อาจารย์โรงเรียนวัดสระแก้ว จังหวัดนครราชสีมา
- นายวินัย หริมพานิชย์ ข้าราชการบำนาญกองดุริยางค์ ทหารเรือ
- นายสุเชาว์ หริมพานิชย์ อาจารย์พิเศษวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
- นายเสรี หริมพานิชย์ อาจารย์พิเศษวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล
- นายพิทักษ์ จรรย์นาญ์ ศิลปินอิสระ
- นายชัยวุฒิ ดินปรานต์ นักดนตรีบำบัด สภาอากาศไทย
- นายเอกสิทธิ์ การคุณี นักดนตรีไทยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และอาจารย์พิเศษ
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- นายนิรัน แจ่มอรุณ อาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รามคำแหง

3. ค้นคว้าข้อมูลทางเสียงเพลงเชิดจีน อัตราสองชั้น บรรเลงโดยอาจารย์บุญยัง เกตุคง
บันทึกเสียงโดยศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ ม้วนที่ สป.9 เมื่อได้ข้อมูลทางเสียงดังกล่าว
มาแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูล โดย ศิลปินร่วมสมัยกับครู ศิลปินระนาดทุ้มที่ร่วมบรรเลง

และถูกศิษย์ของครูบุญยัง เกตุคง และมีการลงนามรับรองข้อมูลเสียงดังกล่าวจากศิลปินทั้งสิ้น 15 ท่าน

- ครูอุทัย แก้วละเอียด
- พันโทเสนาะ หลวงสุนทร
- ครูไพฑูรย์ เฉยเจริญ
- ครูเผชิญ กองโชค
- ครูไชยยะ ทางมีศรี
- ครูเรืองเดช พุ่มไสว
- ครูพิทักษ์ จรรย์นาฎย์
- ครูสุเชาว์ หริมพานิษฐ์
- ครูวิบูลย์ธรรม เพ็ชรพงษ์
- ครูจรินทร์ แจ่มอรุณ
- ครูประมวณ ครูฯสิงห์
- ครูชนะ ชำนิราชกิจ
- ครูชาติรี อบนวล
- ครูเอกสิทธิ์ การคุณี
- ครูนิรันดร์ แจ่มอรุณ

4. การทำถอดข้อมูลทางเสียง บันทึกโน้ต ทำการวิเคราะห์ อภิปรายผลและจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบประวัติชีวิตของครูบุญยัง เกตุคง
2. ทราบโครงสร้างและที่มาของทำนองหลักเพลงเชิดจีน สองชั้น
3. ทราบอัตลักษณ์ในการแปรทำนองและการใช้เม็คพรายสำหรับการบรรเลงระนาดทุ้ม เพลงเชิดจีน สองชั้น ทางครูบุญยัง เกตุคง
4. ทราบอัตลักษณ์เฉพาะตนในการบรรเลงระนาดทุ้ม ของครูบุญยัง เกตุคง